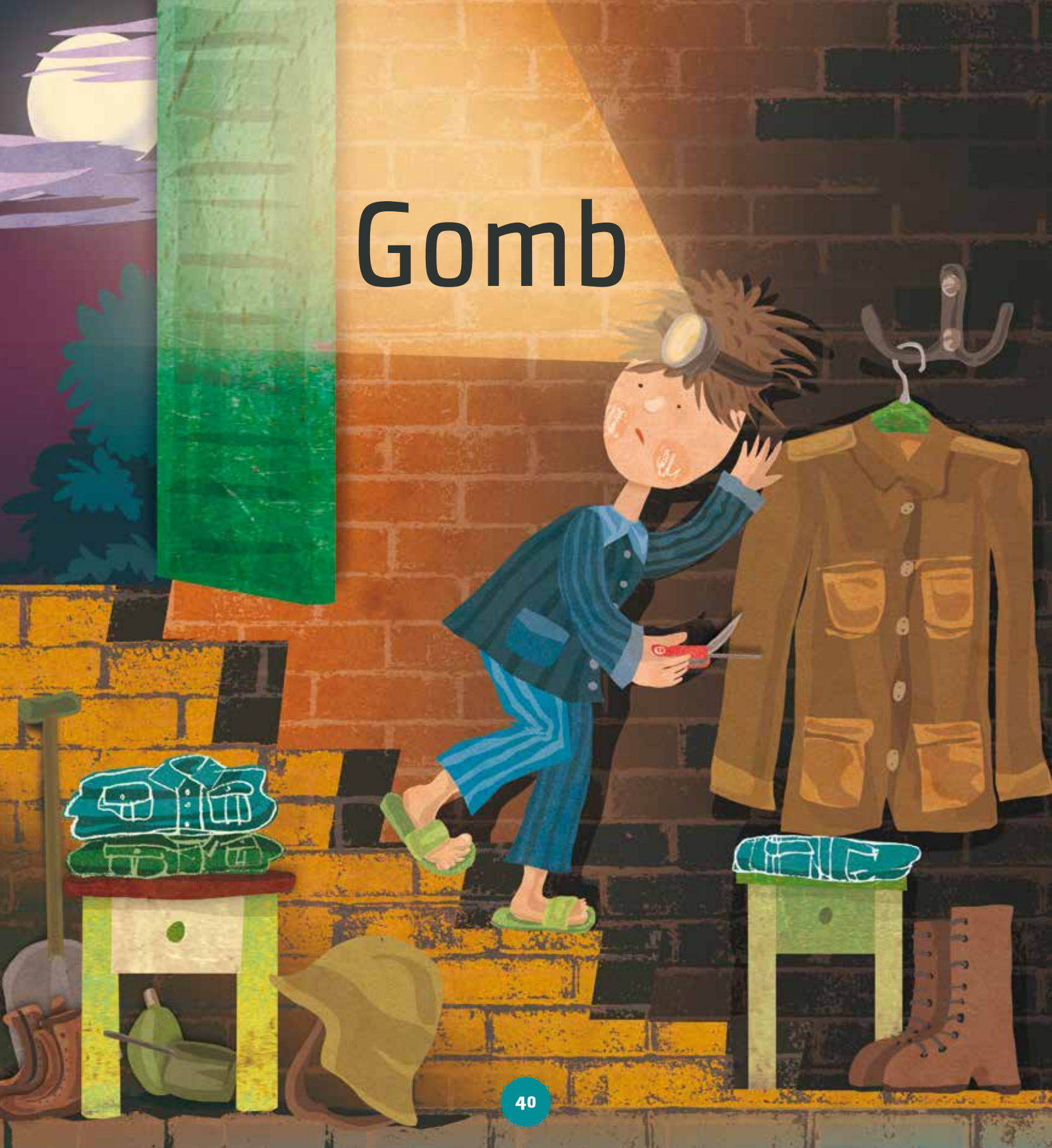

Gomb

Hatan vagyunk a szobában, a mellettünk lévőben alszik a táborvezető. Rezegnek az ablakok a horkolásától. Nem fog felébredni, ha kisurranok. A két bátyám a folyosó elején, a nagyok szobájában van. Én nem akarok ott lenni. Feri azt mondta első nap a többieknek, hogy nem vagyok a testvérük, csak az utcán találtak, amikor kicsi voltam. Röhögtek.

Nem akartam eljönni ebbe a táborba, de anyáék beíratk, mert jó lenne, ha jobban megtanulnánk angolul, és ráadásul a természetben tölthetünk két hetet.

Van egy retesz az ajtón. Szép finoman klaffan, ahogy eltolom. Tegnap találtam ki ezt a szót, hogy klaffan. Már sok olyan szó van a jegyzetfüzetemben, amit mások nem ismernek. Ha lenne itt egy barátom, neki megmutatnám, és kódnyelven beszélhetnénk egymással.

Lenyomom a kilincset, és láthatatlan-lassan kinyitom az ajtót. Úgy kell, mintha egyszerre húznám és tolnám.

Telihold van. Félek a Holdtól. Pedig látom, hogy barátságosan figyel, én mégis hideget érzek a hasamban. Sőt, néha kettőt is látok belőle. Anya azt mondja, azért, mert szemtengelyferdülésem van. A bátyáim szerint ez azt jelenti, hogy bandzsa vagyok, csak nem látszik rajtam, viszont a jellememben ott van. Nem értem, hogy lehet valakinek bandzsa a jelleme.

A tájházba megyek. Délelőtt már voltunk ott, és a bácsi ránk ordított, mikor ki akartunk nyitni egy bezárt ajtót. A gang végén van. Egész kicsi ajtó, sokkal kisebb, mint a többi.

Elhatároztam, hogy történjék bármi, megnézem, mit őriznek ott. Biztosan nem kaszákat meg népviseletet, azt miért kellene eldugni?

A bácsi mondta, hogy ez a ház mindig is a családjáé volt, és az apukája két háborút is megjárt. Egy igazi hős, akit egyszer még ki is tüntettek. Kérdeztem, megvan-e még a jelvény, amit kapott. Meg hát, te kis majom – mondta, és barackot nyomott a fejemre. Könnybe lábadt tőle a szemem.

Közel van a ház, hamar ott leszek. A Hold szemrehányóan néz rám, de ezt most meg kell tennem.

A bicskámon van egy kis csavarhúzó, azzal szerelem le a lakat pántját. A tücskök egyre hangosabban ciripelnek, mintha figyelmeztetni akarnák a gazdát, hogy betörő jár a háznál. Szerencsére nem lakik itt.

Levegőt sem merek venni, ahogy kinyitom a kis ajtót. Erre nem gondoltam: lépcsőt takar, ami lefelé vezet a mélybe. Hideg levegőt lehel rám a Föld gyomra, ahogyan tágul a nyílás. Mintha be akarna kapni. Érzem is, ahogyan húz lefelé. Felnézek a Holdra. Segíts! De nem válaszol. Fátylat húz a szeme elé, látni sem akar.

Most már úgymint mindegy. Felkapcsolom a fejlámpám, és hagyom magam a mélybe húzni.

Tudtam! Ott vannak az öreg dolgai. Katonai ruhák, meg egy bili forma sisak. Szorítom a bicskát. Nem gondolkozom: levágok egy gombot a zakóról, és messzire hajítom.

Lassan megyek vissza a táborba, rámosolygok a Holdra, ő meg rám kacsint. Aludni fogok.

LIPTÁK ILDIKÓ

